

"Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΓΑΙΑΝΘΡΩΠΟΥΣ" - ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΠΕΤΡΟΥ ΣΟΦΑ - ΛΕΜΕΣΟΣ - 1984

Παν. Παλιούδη.

Επιείκο που χαρακτηρίζει γενικιά την ποίηση του Π.Σ. είναι η διαύγεια της, γεγονός που ειφράζει την καθαρότητα και την σαφήνεια της σκέψης του ποιητή. Κι αυτή η σαφήνεια από την πλευρά της έχει τις ρίζες της στην στρογγυλεμένη ιδεολογική τοποθέτηση του Π.Σ., που ξέρει να τέμνει τα πράγματα και ν' αποκαλύπτει την ουσία τους.

Έγραφα το 1976 όταν είχα μπροστά μου το δεύτερο του βιβλίο, τα "Ποιήματα 72-75", ότι ο Π.Σ. λειτουργεί σαν "εξερευνητής και σειсмоγράφος". "Αντιειλεμένο του ~~τόνιζα~~ είναι στο σύνολο της η νεαρή Κυπριακή κοινωνία, οι αντιθέσεις που αναπτύσσονται μέσα στην ίδια την κοινωνία κι' ανάμεσα στην κοινωνία αυτή και τον έξω κόσμο. Είναι αριβολόγος, λιτός - μέχρι του σημείου της λαϊκωνιότητας - κι' αυτό τον βοηθά να προωθείται μέχρι την ουσία των πραγμάτων".

Έμεινε αιόμη στο μυαλό μου απ' εκείνη την συλλογή η δραματική προειδοποίηση του ποιητή:

"Έτσι π'αλλάζουμε κάθε τόσο υπόσταση / Έτσι π'αλλάζουμε κάθε τόσο ονόματα, / Τι θα γράφουν για μας οι απόγονοι μας / στο ληξιαρχικό βιβλίο;"

Είναι το ίδιο αυτό νήμα που κρατά στα χέρια του ο Π.Σ. και στην καινούργια του δουλειά μόνο που ^{ένα} βρίσκονται εδώ σ' ένα προχωρημένο στάδιο. Οι φόβοι κι οι ανησυχίες πύκνωσαν και δημιούργησαν μια βαρεία ατμόσφαιρα, όπου τα πάντα ασφυκτιούν, πνίγονται. Κι' επειδή στην Ποίηση ο λυρικός ήρωας είναι ο ποιητής μαζί φαίνεται να καταποντίζεται κι' ο ίδιος ο Π.Σ. έτσι "τρωτός, όπως καταντήσε λέει, στις πευνοβελόνες."

Αυτός τούτος ο τίτλος της συλλογής "Ο ποιητής ανάμεσα στους γαϊάνθρωπους" δίνει το στίγμα της ποίησης που κυκλοφορεί μέσα στις στήλες του βιβλίου.

Βιάζεται φυσικά να διευκρινίσει ο Π.Σ. ότι γαϊάνθρωπος εννοεί τους ανθρώπους "του βόλκεματος και των ευκαιριών". κι ότι είναι

σ' αυτούς "τους τύπους ανθρώπων" που αναφέρεται γενικά. Φαίνεται ότι ο Ποιητής θεώρησε αναγκαία αυτήν την διευκρίνιση γιατί πιθανότατα γιναντελήφθημε πως τα χρώματα πούριζε στον καμβά σιοτεινιάσαν ολόκληρα το τοπίο. Λέει στον ήρωα "Ο ποιητής εξομολογείται" με τα εννέα μέρη:

" Ο στίχος μας περιστρέφεται / γύρω από τον ίδιο άξονα / συστρέφεται σε συρματοπλέγματα / με τ' αγκυλάκια του από μέσα / χωρίς ελπίδα διαφυγής".

Στην "Λεμεσό" είναι ίσως αιόμη πιο ειδηλη αυτή η διάθεση, γιατί η αναφορά είναι συγχειριμένη.

"Απόψε σε βλέπω / μεσ' από το θαλαμίσιο της μόνωσης μου / να ηδονίζεσαι ξέγνοιαστη / ... κι' ήσουν εσύ που έγινες η πρώτη Πασιονάρα / ... Πάλη του αγώνα / για το ιδρωμένο μεροιάματο / ο δίσειτος Ιούλης / σε βρήκε να κοιμάσαι ηδονικά / στην πλατεία Ηρώων / αποχαυνωμένη εταιρα..."

Το πρόβλημα εδώ δεν βρρίσεται στην γενίευση μιας διάθεσης αλλά στο γιατί αυτή η διάθεση να επισιιάζει και να παραμερίζει όλους τους άλλους ερεθισμούς. Πρέπει να τ' ομολογήσουμε, ότι η περιρρέουσα ατμόσφαιρα γίνεται πράγματι ολόένα και πιο αντιπνευματική, πιο καταθλιπτική για τους καλλιτέχνες δημιουργούς, που βλέπουν τις προτεραιότητες να βρρίσονται εμφανώς σε άλλους χώρους με συνέπειες αρνητικές για την ψυχική υγεία του λαού και την γενικότερη ανάπτυξη της κοινωνίας μας. Διακιολογημένα λοιπόν, αποικτά η ποίηση μας, ιδιαίτερα η ποίηση λόγω της ευαισθησίας της, τόνους της σιοτεινής πλευράς της κλίμακας. Ευχή μας φυσικά είναι να μη παραμείνει για πολύ ο Π.Σ. σ' αυτήν την σιοτεινή πλευρά της κλίμακας, που όπως και να το κάνεις, σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί να γενικεύεται και να μετατρέπεται σε απόλυτο. Το οξύγδο ποτέ δεν έπαψε να κυκλοφορεί μέσα στην ζωή μας, κι' αυτό οπωσδήποτε το γνωρίζει πολύ καλά ο ποιητής, που κατέχει και την μέθοδο της διαλεικτικής ανάλυσης των κοινωνικών φαινομένων αλλά και το προνόμιο - κι' αυτό είναι πολύ σημαντικό - να είναι δεμένος με τις δυνάμεις ενείνες που ανοίγουν δρόμους προς τις φωτεινές πλευρές της κλίμακας.